

VAL
McDERMID

Ο ΠΛΑΣΤΟΣ
ΠΙΝΑΚΑΣ

*Για τους φίλους και συναδέλφους
στη Νέα Ζηλανδία, συμπεριλαμβανομένων,
μεταξύ άλλων, των φιλάθλων του Ομίλου Ρέιθ Ρόβερς
Νέας Ζηλανδίας, όλων των Λέσλι, καθώς και
των μπαρίστα του The Dispensary. Μας λείπετε,
και να με περιμένετε. Θα ξανάαρθω!*

Σύμφωνα με τον Μιχαήλ Άγγελο, η τέχνη, όπως και ο έρωτας, είναι πάντοτε μια ανταλλαγή, το πάρε δώσε της οποίας μπορεί να γίνει περίπλοκο και οδυνηρό.

Άλι Σμιθ, *Artful*

Πρόλογος

Σάββατο, 15 Φεβρουαρίου 2020

Ο ΜΠΙΛΙ ΓΟΥΟΤΣΟΝ έλυσε κι απομακρύνθηκε απ' τον μόλο δίχως το παραμικρό προαίσθημα. Με την άνεση της εξοικείωσης, έστρεψε την πλώρη της εφτάμετρης τράτας του προς την ανατολική έξοδο του λιμανιού. Το πρωινό ήταν ίδιο με αμέτρητα άλλα: οδυνηρά κύο, με έναν τσουχτερό βοριά να σου τρυπάει τα κόκαλα, κάνοντας μέχρι και τα ζυγωματικά σου να μουδιάζουν απ' τον πόνο. Τουλάχιστον όμως δεν είχε συννεφιά και ο γαλαζοπράσινος, φλεβιατίτικος ουρανός δεν προμήνυε βροχή. Στην πέρα ακτή, οι σιλουέτες του Μπέργουικ Λο και του Μπας Ροκ διαγράφονταν ολοκάθαρα σαν ζωγραφιά. Η κόκκινη πλώρη της *Bonnie Pearl* έσκιζε τα παγωμένα νερά του Φερθ οφ Φορθ, με τη λεπτή γραμμή του λευκού αφρού πίσω της να σηματοδοτεί το πέρασμά της.

Ο Μπίλι έπιασε το θερμός του και ήπιε προσεκτικά μια μικρή γουλιά καφέ· ήταν ακόμα καυτός. Του άρεσε να βάζει τον καφέ του για μερικά δευτερόλεπτα στον φούρνο μικροκυμάτων, αφού είχε προσθέσει το γάλα, για να είναι σίγουρος ότι θα έμενε αχνιστός όσο το δυνατόν περισσότερο.

Τα χειμωνιάτικα πρωινά στις εκβολές του Φορθ χρειάζονται όλα τα μέσα που μπορούσες να επιστρατεύσεις για να παραμείνεις ζεστός.

Ο ξάδελφός του ο Τζάκι άνοιξε ελάχιστα την πόρτα της τιμονιέρας και στριμώχτηκε για να μπει μέσα, προσπαθώντας να μη βγει η ζέστη έξω. «Φίνα μέρα σήμερα», είπε. Ήταν μία απ' τις περιορισμένες και προβλέψιμες προτάσεις του Τζάκι για να ανοίξει κουβέντα. Το «κομμάτι ζόρικος ο καιρός» ήταν η άλλη και το «καρεκλοπόδαρα» ήταν η πάγια αντίδρασή του στη βροχή.

«Μμμ», είπε ο Μπίλι ανεβάζοντας ταχύτητα. Άφησαν το καταφύγιο του λιμανιού για τα πιο ταραγμένα νερά έξω από την τεθλασμένη αποβάθρα που εκτεινόταν στη θάλασσα, προστατεύοντας το λιμάνι απ' τα φουσκώματα της πλημμυρίδας. Ένα άγγιγμα στο τιμόνι και η πορεία τους άλλαξε, ώσπου βρέθηκαν να κατευθύνονται ανατολικά, με τη Νήσο Μεί να προβάλλει στον ορίζοντα καμπουριαστή σαν ράχη φάλαινας. Πιάνοντας τα σημάδια της ευθείας του παλιού ανεμόμυλου με τους σωρούς αλατιού των παλιών αλυκών, ο Μπίλι έκανε κράτει και, με μια εξασκημένη μανούβρα, έφερε την *Bonnie Pearl* να πλευρίσει την πρώτη σημαδούρα.

Ο Άντι, ο γιος του Τζάκι, εμφανίστηκε στο οπτικό τους πεδίο παλαντζάροντας, αντιμετωπίζοντας τον ελαφρύ κλυδωνισμό της βάρκας με το παράδοξα μάγκικο βήμα του. Με άνεση, λόγω πείρας, κατέβασε στο νερό έναν ναυτικό γάντζο και τράβηξε την τελευταία σημαδούρα της σειράς των γεμάτων με την πρώτη ψαριά της ημέρας κιούρτων. Μετά, όπως έκανε πάντα, πέρασε το σκοινί στο βίντσι κι άρχισε να βιράρει.

Ακόμα κι απ' την τιμονιέρα, ο Μπίλι είδε ότι υπήρχε πρόβλημα. Το σκοινί ήταν τεντωμένο, αλλά ο κιούρτος δεν έλεγε να φανεί. Ο Άντι πάσχιζε γέροντας πάνω απ' την κουπαστή, προσπαθώντας να φέρει το σκοινί κάθετα στο νερό. «Άντε να βοηθήσεις το παιδί», είπε ο Μπίλι στον Τζάκι, που αναστέναξε και βγήκε στο κατάστρωμα. Οι δυο άντρες πάλεψαν με το σκοινί. Φαινόταν πως είχε μαγκώσει κάτι, κάποιο αντικείμενο που ζόριζε το βίντσι. Ο Μπίλι έβλεπε τον Τζάκι να βρίζει με τη χαρακτηριστική του ευφράδεια. Ο αέρας μαστίγωνε τα λόγια του σκορπίζοντάς τα.

Ένα ξαφνικό κύμα χτύπησε την πλώρη στρέφοντάς την κατά ενενήντα μοίρες και η μετατόπιση αποδείχτηκε αρκετή για να κάνει τη δουλειά του νέου και του μεγαλύτερου άντρα ευκολότερη. Οπισθοχώρησαν και οι δυο τρεκλίζοντας πέντε έξι μέτρα, επιτρέποντας έτσι στον Μπίλι να δει καθαρά τι υπήρχε στο νερό.

Για μια στιγμή του ήταν αδύνατον να βγάλει νόημα. Ο εγκέφαλός του ερμήνευσε το παράξενο θέαμα σαν κατεστραμμένη άσπρη σημαδούρα. Μετά αναθεώρησε. Δεν υπήρχαν σημαδούρες με λαιμό και ώμους.

Η πρώτη ψαριά της ημέρας ήταν ένας πνιγμένος άντρας.

Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου 2020

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ που δεν έχανε εύκολα η αρχιφύλακας του Ανακριτικού Ντέιζι Μόρτιμερ ήταν η όρεξή της. Τώρα όμως, ίσως για πρώτη φορά στα χρονικά, κοιτούσε το σάντουιτς με μπέικον και αβγό που είχε ετοιμάσει για πρωινό με έντονη αποστροφή. Την κρίσιμη στιγμή που είχε μεσολαβήσει ανάμεσα στο γλίστρημα του τηγανητού αβγού πάνω στο κριτσανιστό μπέικον και στο λούσιμό του με μια γενναιόδωρη δόση κέτσαπ είχε χτυπήσει το τηλέφωνο. Ήταν το αφεντικό της. «Καλή σου μέρα, Ντέιζι», είχε πει πρόσχαρο ο αστυνομικός επιθεωρητής Τσάρλι Τοντ. Στο βάθος, η Ντέιζι άκουσε τα δυο παιδιά του να τσακώνονται.

«Καλημέρα, κύριε», ανταπέδωσε ζωηρά τον πρόσχαρο τόνο του. Στο κάτω κάτω της άρεσε η δουλειά της και της άρεσε και ο Τσάρλι Τοντ.

«Ένα γρι γρι που είχε βγει για αστακούς έξω απ' το Σεντ Μόνανς ψάρεψε νωρίς το πρωί ένα πτώμα απ' το Φερθ οφ Φορθ. Ανεξήγητος θάνατος, οπότε πρέπει να παραστούμε στη νεκροψία. Ραντεβού στο νεκροτομείο του Κερκόλντι στις δέκα.

Συγγνώμη που σου χάλασα την Κυριακή». Ο Τσάρλι γέλασε. «Τουλάχιστον έχεις ώρα για ένα δεύτερο φλιτζάνι τσάι».

Η Ντέιζι έκλεισε και κοίταξε το τηλέφωνό της με ένα σφίξιμο στο στομάχι. Η πρώτη της νεκροψία. Άραγε το ήξερε αυτό το αφεντικό; Ή μήπως υπέθετε ότι επειδή η αρχιψυλάκας του στεκόταν τόσο συχνά δίπλα σε τραπέζια νεκροτομής δεν έδινε πια σημασία; Είχαν περάσει έξι μήνες από τη μετάθεσή της στην Ομάδα Εγκληματολογικών Ερευνών στο Φάιφ κι ακόμα φόνο δεν είχαν δει. Υπήρξε βέβαια ένας ύποπτος θάνατος, εκείνη όμως ήταν σε τριήμερη άδεια και μέχρι να επιστρέψει, είχε χαρακτηριστεί και αρχειοθετηθεί ως ατύχημα.

Πριν από αυτό η Ντέιζι ήταν διορισμένη στην Υπηρεσία Δίωξης Κοινού Εγκλήματος στο Φόλκερκ. Μπόλικο έγκλημα εκεί, τίποτα όμως που να έχει καταλήξει στο τραπέζι του παθολογοανατόμου. Στραβομουτσουνιάζοντας ζούληξε το σάντουιτς με το δάχτυλό της με το τέλειο μανικιούρ. Και μόνο στην ιδέα του τι μπορεί να την περίμενε –οι μυρωδιές, οι ήχοι, οι εικόνες–, η όρεξή της είχε κοπεί μαχαίρι. Δεδομένου του πόσο έτρεμε τις επισκέψεις στον οδοντογιατρό, φοβόταν ότι μάλλον θα ανήκε στην κατηγορία των λιπόψυχων, εκείνων που τρέχουν στον νιπτήρα της γωνίας για να κάνουν εμετό ή που, ακόμα χειρότερα, σωριάζονται λιπόθυμοι στο πάτωμα.

Σε άλλη περίπτωση θα μπορούσε να γλιτώσει την επίσκεψη ζητώντας να επιβλέψει τη σκηνή του εγκλήματος. Με ένα πτώμα που το είχαν ψαρέψει απ' τη θάλασσα όμως, δεν υπήρχε σκηνή για να απομονωθεί και να προφυλαχθεί και άρα ούτε τρόπος να τη σκαπουλάρει. Κάποια στιγμή θα αναγκαζόταν να το αντιμετωπίσει. Ας ήταν σήμερα.

Κοίταξε έξω. Εκτός απ' τον συνήθως γεμάτο κίνηση αυτοκινητόδρομο τεσσάρων λωρίδων, το παράθυρο της κουζίνας του νοικιασμένου διαμερίσματός της έβλεπε επίσης στους αγρούς και στο δάσος, που εκτείνονταν πέρα απ' τον δρόμο. Η θέα ήταν και το μοναδικό ελκυστικό στοιχείο αυτού του κατά τα άλλα άχρωμου δυαριού της πάλαι ποτέ εργατικής πολυκατοικίας, αν εξαιρούσε φυσικά κανείς το μεγαλύτερο πλεονέκτημά του, που δεν ήταν άλλο απ' το χαμηλό ενοίκιο του. Παρ' όλ' αυτά, τα περισσότερα πρωινά, όταν η Ντέιζι κοιτούσε απ' τα παράθυρα τον ουρανό να φωτίζεται αργά, ήταν ευχαριστημένη απ' τη ζωή της. Αλλά όχι σήμερα.

Πέταξε το σάντουιτς στα σκουπίδια και πήγε στη μικροσκοπική κρεβατοκάμαρά της προσπαθώντας να μη σκέφτεται τι την περίμενε. Έβγαλε τη ρόμπα της και φόρεσε αυτό που θεωρούσε στολή εργασίας – ένα ίσιο μαύρο μπλουτζίν αρκετά ελαστικό ώστε να έχει ελευθερία κινήσεων στο ενδεχόμενο καταδίωξης, μια εφαρμοστή, λεπτή μερινός μπλούζα σε ανθρακί χρώμα κι ένα μελιτζανί πουλόβερ, αρκετά φαρδύ για να μετατρέπει τη φιγούρα της σε αντικείμενο εικασιών στην αίθουσα επιχειρήσεων της ομάδας. Μια ιδέα μείκαλ, λίγη μάσκαρα για να τονίσει το βαθυγάλο των ματιών της κι ύστερα μάζεψε τα πυκνά σγουρά μαλλιά της με ένα σουσουδάκι κι ήταν έτοιμη για αναχώρηση.

Έφτασε πριν απ' τον Τσάρλι. Προτού ξεκινήσει, η καθηγήτρια Τζέιν Καρμάικλ έλεγξε τον δίσκο με τα χειρουργικά εργαλεία της. Η Ντέιζι συστήθηκε στην παθολογοανατόμο, που έδειχνε πάνοπλη μέσα στην πράσινη χειρουργική εξάρτυσή της, με μόνο δύο τούφες απ' τα ωραία ασημιά μαλλιά της να ξεφεύγουν απ' τον ιατρικό σκούφο της. «Πρώτη φορά;»

της είτε η καθηγήτρια σαρώνοντάς την με μια αστραπιαία, αετίσια ματιά. Η Ντέιζι κατένευσε. «Καλά το κατάλαβα. Πήγαινε στάσου εκεί πέρα, στον τοίχο, όσο πιο μακριά μπορείς απ' το σημείο αιχμής. Έτσι θα μπορέσεις να την κάνεις στα γρήγορα, είτε λιποθυμήσεις είτε όχι, χωρίς να ενοχλήσεις».

Η Ντέιζι υπάκουσε στην εντολή και πήγε να σταθεί κοντά στον τοίχο, παρακολουθώντας την Καρμάικλ να ασχολείται με προετοιμασίες το είδος των οποίων δεν ήθελε ούτε να σκέφτεται. Όταν ο Τσάρλι μπήκε στο δωμάτιο, η παθολογοανατόμος σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε χαιρετώντας τον με ένα σχεδόν ανεπαίσθητο νεύμα. «Λευκός άντρας, σε αρκετά καλή φυσική κατάσταση για την ηλικία του», είπε.

«Σου το έχω ξαναπεί ότι οι κολακείες σου δεν πίνουν». Ο κλασικός Τσάρλι, σκέφτηκε η Ντέιζι. Πάντα με τα αστεία του, είτε ήταν η κατάλληλη στιγμή είτε όχι.

Η Καρμάικλ κάγχασε. «Ο κόλακας είσαι εσύ».

«Και ποια να είναι άραγε η ηλικία του σημερινού μας πελάτη;» Ο Τσάρλι περιεργάστηκε το ωχρό λευκό σώμα, πρησμένο απ' την παραμονή του στη θάλασσα.

«Σαράντα εννιά», απάντησε η Καρμάικλ ρίχνοντας μια λοξή ματιά.

Η Ντέιζι είχε την εντύπωση ότι μια παιχνιδιάρικη λάμψη φώτισε τα μάτια της παθολογοανατόμου και πρόσεξε επίσης πως ο Τσάρλι είχε αποφασίσει να σηκώσει το γάντι. «Συνήθως δεν είσαι τόσο ακριβής».

«Συνήθως τα θύματά μας δεν έχουν διαβατήριο και άδεια οδήγησης στην κωλότσεπη του μπλουτζίν τους». Η Ντέιζι παραξενεύτηκε, μετά όμως θυμήθηκε ότι το πτώμα είχε βρεθεί στο Ιστ Νιουκ του Φάιφ, έναν απ' τους πιο δημοφιλείς τουριστικούς

προορισμούς της περιοχής. Κανένας τουρίστας δεν άφηγε τα προσωπικά του έγγραφα έκθετα μέσα σε ένα Airbnb.

«Όστε πρόκειται για θύμα;» είπε ο Τσάρλι επιλέγοντας τη λέξη-κλειδί.

Η παθολογοανατόμος πλατάγισε τα χείλη της κι έκανε ένα βήμα στο πλάι για να μπορέσει να γυρίσει το κεφάλι του πτώματος. «Ένα πλήγμα στο πίσω μέρος του κρανίου του, αρκετά ισχυρό για να αποδειχτεί θανάσιμο, και η απουσία ικανής ποσότητας νερού στα πνευμόνια του ώστε ο θάνατος να προέρχεται από πνιγμό μάλλον τον καθιστούν θύμα. Πρέπει να ήταν ετοιμοθάνατος όταν βρέθηκε στη θάλασσα».

«Δεν μπορεί να έπεσε στο νερό χτυπώντας στην πορεία της πτώσης το κεφάλι του; Ένα σωρό βράχια έχει εκείνο το κομμάτι της ακτής του Φάιφ».

«Ο τραυματισμός παραείναι ομοιογενής για τέτοιο ενδεχόμενο. Αν με πίεζες να εικάσω, μάλλον θα έκλινα προς ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ ή έναν σιδερένιο σωλήνα».

«Άρα ανθρωποκτονία».

Η καθηγήτρια αναστέναξε ηχηρά. «Το ξέρεις ότι δεν είναι δουλειά μου να καταλήγω σε τέτοιου είδους συμπεράσματα».

«Δεν ρωτούσα, Τζέι». Ο Τσάρλι μαλάκωσε τα λόγια του με ένα ντροπαλό χαμόγελο και στράφηκε στην αρχιφύλακα Μόρτιμερ. «Το διαβατήριό;»

Η Ντέιζι εντόπισε τις σακούλες των πειστηρίων σε έναν απ' τους πλαϊνούς πάγκους και πήρε τις δύο με την άδεια οδήγησης και το διαβατήριό. «Είναι γαλλικό. Εκδόθηκε πριν από δύο χρόνια, κάτι παραπάνω από δύο, στο όνομα Πολ Αλάρ. Όπως είπε και η δόκτωρ, είναι σαράντα εννιά χρόνων. Η άδεια οδήγησης εκδόθηκε στο Παρίσι την ίδια μέρα...»

«Τι; Ακριβώς την ίδια;»

«Η ημερομηνία είναι ίδια. Παράξενο, ε; Θέλω να πω, ποιος παίρνει την άδεια οδήγησης και το διαβατήριό του την ίδια ακριβώς μέρα;»

«Υπάρχει διεύθυνση στην άδεια;»

Η Ντέιζι κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Όχι. Μόνο η αρχή έκδοσης, το όνομα και η ημερομηνία γέννησης του δικαιούχου».

«Ε, τότε αυτή είναι η πρώτη σου δουλειά, Ντέιζι. Να μιλήσεις με το Γαλλικό Προξενείο. Να τους πεις ότι θέλουμε να μάθουμε όλα όσα μπορούν να μας πουν για τον Πολ Αλάρ. Τι γράφει στην άδεια για συγγενείς πρώτου βαθμού; Ποιον είχε βάλει να ειδοποιηθεί σε περίπτωση ανάγκης;» Καθώς μιλούσε, ο Τσάρλι γύρισε και κοίταξε ξανά την παθολογοανατόμο.

«Δεν γράφει τίποτε. Αυτά τα στοιχεία δεν τα είχε συμπληρώσει».

«Άρα το μπαλάκι είναι σε εσένα, δόκτορ. Δακτυλικά αποτυπώματα; DNA;»

Η Καρμιάικλ σήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε. «Πιστεύω ότι θα μπορέσουμε να πάρουμε αποτυπώματα – απ' όσο μπορώ να δω, δεν πρέπει να έμεινε στο νερό για περισσότερο από είκοσι τέσσερις ώρες. Αν και θα πρέπει πρώτα να συμβουλευτώ κάποιον με εξειδικευμένες γνώσεις. Το DNA δεν είναι πρόβλημα».

«Αλήθεια;»

Ένα γρήγορο, αγανακτισμένο γύρισμα των ματιών. «Κοιτεύει να περάσει εικοσαετία, Τσάρλι, από τότε που καταφέραμε να πάρουμε και να αναλύσουμε με επιτυχία δείγμα γενετικού υλικού από ένα πτώμα που έμεινε βυθισμένο στα

νερά του Χόλι Λοχ επί τριάντα πέντε χρόνια. Έννοια σου και θα έχεις τα αποτελέσματα του DNA σε κάνα δυο μέρες. Αν και δεν ξέρω πόσο χρήσιμα θα σου φανούν. Πώς πάει με τους Γάλλους; Εξακολουθούν να ψάχνουν για λογαριασμό σου στις βάσεις δεδομένων τους;»

Ο Τσάρλι βόγκηξε. «Μετά το Brexit τους έχει κοπεί η διάθεση για χάρες. Και δεν είναι οι μόνοι».

«Ίσως βρούμε εγγραφή στη δική μας βάση δεδομένων», είτε αισιόδοξα η Ντέιζι. «Θέλω να πω, οι άνθρωποι που καταλήγουν δολοφονημένοι συνήθως είναι λιγάκι αναξιόπιστοι, κύριε».

«Τύχη βουνό θα είναι αυτή», είτε σκυθρωπά ο Τσάρλι. «Έχεις τίποτε άλλο για εμένα, Τζέι;»

«Το θύμα μας φέρει τατουάζ στην αριστερή ωμοπλάτη. Το φωτογράψαμε· θα σου το στείλω με μήνυμα. Ένας δαυλός με εφτά φλόγες κι ένα δαχτυλίδι από κάτω του».

«Χωρίς εξυπηρετική επιγραφή να υποθέσω, ε;»

«Πολλά ζητάς».

Ο Τσάρλι στράφηκε ξανά στην Ντέιζι. «Ορίστε, λοιπόν, Ντέιζι. Ένας κανονικός γρίφος. Δεν μας τυχαίνουν συχνά τέτοιοι – σωστά;»

Η Καρμάικλ ανασήκωσε τα φρύδια της. «Η πιο ενδιαφέρουσα ερώτηση σίγουρα είναι το αν θα μπορέσετε να τον λύσετε».

ΤΑ ΤΕΜΠΕΛΙΚΑ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ ΠΡΩΙΝΑ στο κρεβάτι με καφέ και ειδήσεις στο τάμπλετ της ήταν μια σχετικά πρόσφατη εμπειρία για την επιθεωρήτρια Κάρεν Πίρι. Λίγο καιρό πριν θα είχε σηκωθεί νωρίς και θα είχε βγει να περπατήσει, οργανώνοντας νοερά την εβδομάδα που βρισκόταν προ των πυλών, σχεδιάζοντας τη στρατηγική της. Εδώ και σχεδόν έξι μήνες όμως είχε σχέση με τον Χέιμς Μακένζι, που την είχε πείσει ότι δεν ήταν αμαρτία να κάνει πότε πότε ένα διάλειμμα απ' τη δουλειά της, τη διεύθυνση της Μονάδας Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων της Αστυνομίας της Σκοτίας. «Δεν σε πληρώνουν υπερωρίες», της είχε υπενθυμίσει. «Και δεν σου κάνει καλό να δουλεύεις είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, εφτά μέρες την εβδομάδα. Αν στα αλήθεια σε νοιάζει η δουλειά σου, θα αναγνωρίσεις ότι αποδίδεις καλύτερα με ξεκούραστο μυαλό και σώμα».

Της Κάρεν δεν της άρεσε να της λένε τι να κάνει, δεν το δεχόταν από κανέναν, δείχνοντας όμως ενδιαφέρον για την απόδοσή της στη δουλειά, ο Χέιμς είχε αγγίξει την κατάλληλη χορδή. Είχε αγγίξει την κατάλληλη χορδή σε πάρα πολλά.

Ήταν ο πρώτος άντρας με τον οποίο η Κάρεν είχε μπει στη διαδικασία έστω και να σκεφτεί να βγει από τότε που ο εραστής της ο Φιλ είχε σκοτωθεί εν ώρα καθήκοντος, ένα τραγικό τέλος που τρέμουν όσοι και όσες ερωτεύονται αστυνομικούς. Με κάποιον τρόπο όμως αυτός ο άντρας είχε καταφέρει να ρίξει τις άμυνές της και να την τώρα, Κυριακή πρωί, στο κρεβάτι του, στο διαμέρισμά του.

Και γιατί όχι; Ο Χέιμς ήταν έξυπνος και αστείος, όμορφος, καλόκαρδος και συμπονετικός. Κι εκείνη ήθελε –για την ακρίβεια ανυπομονούσε– να περνάει χρόνο μαζί του. Απολάμβανε τη συντροφιά του, είτε ήταν έξω και διασκεδάζαν είτε έμεναν σπίτι και τεμπέλιαζαν. Της άρεσαν οι φίλοι του, τουλάχιστον αυτοί που είχε γνωρίσει. Και κυριολεκτικά λάτρευε το αγρόκτημά του στο Γουέστερ Ρος. Ωστόσο, εξακολουθούσε να έχει επιφυλάξεις, που έκαναν την παρουσία τους ιδιαίτερα αισθητή κάθε φορά που ξυπνούσε σε τούτο εδώ το πολυτελές διαμέρισμα της Νιου Τάουν με την ιδιωτική ταράτσα. Όπως και πολλά άλλα σχετικά με τον Χέιμς, έτσι κι αυτή η πολυτέλεια της φαινόταν λιγάκι υπερβολική.

Αν ήθελε να είναι ειλικρινής, το σεξ ήταν πιο συναρπαστικό, πιο περιπετειώδες από εκείνο με τον Φιλ, ωστόσο μετά δεν ένιωθε όπως με τον Φιλ: πλήρης. Με εκείνον δεν αμφέβαλε στιγμή για την αγάπη τους. Με τον Χέιμς όμως... Η Κάρεν δεν είχε μπορέσει να του πει «σ' αγαπώ». Είχε συναισθανθεί αυτές τις δυο λεξούλες να ακροβατούν αναποφάσιστα στα δικά του χείλη, είχε ελπίσει όμως ότι ο Χέιμς δεν θα ενέδιδε στον πειρασμό.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι της είχε πει κάτι που δεν είχε ακούσει. «Τι είπες;»

Ο Χέιμις κοιτούσε συνοφρυωμένος την οθόνη του. «Είπα ότι νομίζω πως θα καταφέρω να κλείσω τραπέζι σε εκείνο το εστιατόριο στο Νιούπορτ που θέλαμε να δοκιμάσουμε. Είναι και πανσιόν. Να δω μήπως βρούμε δωμάτιο να διανυκτερεύσουμε;»

«Όχι απόψε», είπε η Κάρεν. Ο τόνος της ήταν κατηγορηματικός, κάτι που ήλπιζε πως ο Χέιμις θα αναγνώριζε.

«Γιατί όχι; Αν πάρουμε και τα δύο αυτοκίνητα, μπορείς να φύγεις το πρωί και να είσαι στην ώρα σου στη δουλειά. Κι εγώ μπορώ να τραβήξω βόρεια». Απ' το πρωί της Δευτέρας ως το βράδυ της Τετάρτης ο Χέιμις ανέβαινε για δουλειές στο αγρόκτημά του στο Γουέστερ Ρος. Την υπόλοιπη εβδομάδα του την περνούσε στο Εδιμβούργο, όπου διατηρούσε μια μικρή αλυσίδα καφέ.

«Όχι απόψε. Πρέπει να είμαι κάπου πρωί πρωί».

«Εντάξει. Τότε να πάμε να φάμε για βράδυ και να γυρίσουμε μετά;»

Η Κάρεν ευχήθηκε να μην επέμενε. «Έχω ανάγκη να μείνω μόνη μου απόψε, Χέιμις».

Τον είχε πληγώσει, φάνηκε στο βλέμμα του. «Έκανα κάτι που σε πείραξε και δεν το κατάλαβα;»

«Δεν έχει σχέση με εσένα». Η Κάρεν ήλπιζε ότι το θέμα θα τελείωνε εκεί, αλλά όχι. Ήταν αδύνατον για τον Χέιμις να μην επιμείνει.

«Τότε τι συμβαίνει; Δεν θέλω να έχουμε μυστικά».

Η Κάρεν ανακάθισε στα πουπουλένια μαξιλάρια. Αυτό ήταν κάτι που δεν ήθελε να το κουβεντιάσει μισοξαπλωμένη. «Αύριο το πρωί αποφυλακίζεται ο άνθρωπος που σκότωσε τον Φιλ. Και θέλω να είμαι εκεί».

«Τι σχεδιάζεις;» Η ανησυχία έκανε τη φωνή του Χέιμς να δονείται σαν διαπασών.

«Τίποτε. Απλώς θέλω να τον ακολουθήσω για να δω πού μένει». Τώρα είχε πει περισσότερα από όσα σκόπευε. «Και δεν θέλω παρέα».

«Το θεωρείς καλή ιδέα;»

Το κινητό της χτύπησε προτού προλάβει να του απαντήσει και άπλωσε αμέσως το χέρι να το πάρει απ' το κομοδίνο δίπλα της. «Επιθεωρήτρια Πίρι, Μονάδα Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων», είπε.

«Καλημέρα, επιθεωρήτρια. Αρχιφύλακας Πόλοκ, απ' το Τμήμα της Μπάρακ Στριτ του Περθ. Είχαμε μια καταγγελία σήμερα που νομίζω ότι είναι περισσότερο στα δικά σας χωράφια παρά στα δικά μας. Θα είχατε την καλοσύνη να έρθετε από δω να μας βοηθήσετε να καταλήξουμε σε μια απόφαση;»

Νιώθοντας το γνώριμο σκίρτημα του ενδιαφέροντος, η Κάρεν γύρισε το κεφάλι της αποστρέφοντας το βλέμμα της απ' τον Χέιμς. «Θα μπορούσατε να μου δώσετε λίγα ακόμα στοιχεία;»

«Ναι, βέβαια». Ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής άρχισε να μιλάει αργά, θέλοντας να βεβαιωθεί ότι θα γινόταν κατανοητός. «Μία πολίτης ήρθε το πρωί στο Τμήμα κι έκανε μια καταγγελία. Μας είπε ότι σήμερα πήρε τελικά την απόφαση να πάει να ρίξει μια ματιά στο σπίτι της αδελφής της, η οποία σκοτώθηκε πριν από μερικές εβδομάδες σε τροχαίο. Μπαίνοντας στο γκαράζ, βρήκε ένα αυτοκινούμενο που δεν ανήκε στην εκλιπούσα. Το άνοιξε για να το δει και στην κεντρική καμπίνα βρήκε ένα αποσκελετωμένο ανθρώπινο λείψανο. Όπως καταλαβαίνετε, κι όπως καταλήξαμε κι

εμείς εδώ με τον ανώτερό μου, εφόσον πρόκειται για σκελετό, η υπόθεση ανήκει μάλλον στην κατηγορία των ανεξιχνίαστων και άρα στη δική σας αρμοδιότητα. Σκεφτήκαμε λοιπόν να μπούμε κατευθείαν στο ψητό και να σας συμπεριλάβουμε εξαρχής στις έρευνες».

«Μου λέτε δηλαδή ότι ακόμα δεν έχετε στείλει ερευνητική ομάδα στο σημείο;»

Μια αμήχανη σιωπή. «Για να είμαι ειλικρινής, σήμερα είμαστε λιγάκι πιεσμένοι. Έχουμε μια βασιλική επίσκεψη στην περιοχή, για να μην αναφερθώ στην ένοπλη ληστεία που έγινε χτες βράδυ σε ένα κλαμπ της γειτονιάς μας».

Η Κάρεν αναστέναξε. «Κι ένας σκελετός δεν επείγει – σωστά;»

«Ε, ο σκελετός δεν πρόκειται να πάει πουθενά. Ή μήπως όχι;»

Παρά την ενόχλησή της για την έλλειψη σπουδής, η Κάρεν χάρηκε που είχε συμπεριληφθεί «εξαρχής στις έρευνες». Το μυαλό της βέβαια ήταν πάντα στις υποθέσεις που ερευνούσε. Ποτέ δεν ξεχνούσε όλες εκείνες τις ζωές που είχαν καταστραφεί, αυτό όμως δεν σήμαινε ότι δεν ενθουσιαζόταν με την προοπτική ενός καινούριου γρίφου, η λύση του οποίου θα γέμιζε το οδυνηρό κενό στις ζωές όλων εκείνων που είχαν υποφέρει επί χρόνια απ' την ανεξήγητη απώλεια. «Θα σας βρούμε στο σπίτι», είπε στον Πόλοκ. «Στείλτε τη διεύθυνση στο κινητό του συνεργάτη μου». Έκλεισε κι ετοιμαζόταν να τηλεφωνήσει ξανά όταν ο Χέμις ακούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της.

«Θα πας για δουλειά;»

«Έσκασε μια καινούρια υπόθεση και μάλλον είναι στα δικά μου χωράφια. Πρέπει να πάω επιτόπου για να βεβαιωθώ».

Ο Χέιμις αναστέναξε και ξανάπεσε στα μαξιλάρια του. «Δεν μπορώ να συναγωνιστώ τους νεκρούς».

Η Κάρεν γύρισε και τον φίλησε. «Δεν είναι διαγωνισμός, Χέιμις, είναι υποχρέωση». Αυτό είτε κι ύστερα σηκώθηκε από το κρεβάτι, αμήχανη για τη γύμνια της. «Θα κάνω ένα ντους και θα σου αδειάσω τη γωνιά».

Μέσα στο μπάνιο τηλεφώνησε στον βοηθό της, τον νετέκτιβ Τζέισον Μιούρεϊ. «Καλημέρα, Τζέισον. Με συγχωρείς που θα σου καταστρέψω την Κυριακή, αλλά έχουμε καινούρια υπόθεση. Ραντεβού στο γραφείο σε είκοσι λεπτά».

«Εντάξει. Πού θα πάμε; Σε κάποιο ενδιαφέρον μέρος;»

«Στο Περθ».

«Υποπτος θάνατος;»

«Ακριβώς. Δεν τυχαίνουν πολλοί τέτοιοι στη μεσοαστική πρωτεύουσα της Σκοτίας».

3

ΤΟ ΝΟΡΘ ΓΟΥΝΤΛΑΝΤΣ ΚΡΕΣΣΕΝΤ βρισκόταν κοντά σε μία από τις μεγάλες κυκλικές διασταυρώσεις των αυτοκινητοδρόμων γύρω απ' το Περθ, που μετέφεραν τα οχήματα της πόλης σε πιο επείγοντες προορισμούς και στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Ευμεγέθεις, άσπρες μονοκατοικίες όρθωναν το ανάστημά τους σε ιδιωτικά οικόπεδα, πίσω από ανθεκτικούς θαμνοφράχτες με αειθαλή, κλαδεμένους σε ομοιόμορφο ύψος. Η γειτονιά έδινε την εντύπωση μέρους αποφασισμένου να μην αφήσει τίποτα να ταράξει την ισορροπία του. Κανένας απ' τους κατοίκους εδώ δεν θα αναγκαζόταν να φωνάξει την αστυνομία για ταραχοποιούς εφήβους που έκαναν χρήση ναρκωτικών ή για ενδοοικογενειακές διενέξεις που ξέφευγαν απ' τις περιποιημένες εξώπορτες ή για κλέφτες αυτοκινήτων που αναστάτωναν τη γειτονιά με τα μαρσαρίσματα και τα τετακέ τους στους πεντακάθαρους δρόμους.

«Θεός φυλάξοι αν σκοτωθεί κανένας σε τέτοια γειτονιά. Οι κάτοικοι γίνονται θηρία ανήμερα έτσι και μυριστούν φόνο στο κατώφλι τους», σχολίασε ο Τζέισον καθώς σταματούσε το

αυτοκίνητο πίσω απ' το περιπολικό που ήταν παρκαρισμένο στην άκρη του δρόμου. «Το παίρνουν προσωπικά».

«Δεν ξέρουμε αν πρόκειται για φόνο», είπε η Κάρεν.

«Σωστά, αφεντικό. Οι περισσότεροι άνθρωποι όμως δεν τρέχουν να κρύψουν σε ένα γκαράζ κάποιον που πεθαίνει από φυσικά αίτια».

Ήταν εντυπωσιακό πόσο είχε οξυνθεί η διορατικότητα του Τζέισον και πόσο πολύ είχε τονωθεί η αυτοπεποίθησή του, σκέφτηκε η Κάρεν, επιτρέποντας στον εαυτό της μια στιγμή υπερηφάνειας. Ο Φιλ ήταν αυτός που την είχε στρατολογήσει στην αποστολή της στήριξης του Τζέισον, αυτός που την είχε επιστρατεύσει για να τον βοηθήσει να αξιοποιήσει στο μέγιστο τις δυνατότητες του άτολμου και άπειρου νεαρού. Τώρα, αργά αλλά σταθερά, ο Μέντας πλησίαζε στον προορισμό του. Η Κάρεν έσκασε ένα χαμόγελο. «Δεν ξέρω. Στο κάτω κάτω, στο Περθ είμαστε. Η παραδοχή ότι έχεις ένα πτώμα στο πορτ-μπαγκάζ σου μπορεί εδώ να συνιστά θανάσιμο πλήγμα στην κοινωνική εικόνα σου».

Ένας ένστολος αρχιφύλακας βγήκε απ' το περιπολικό, σήκωσε το χέρι του σε χαιρετισμό και περίμενε να πλησιάσουν. «Η επιθεωρήτρια Πίρι;» είπε. «Είμαι ο αρχιφύλακας Πόλοκ. Μιλήσαμε στο τηλέφωνο».

«Ακόμα δεν έχει έρθει κάποιος ντετέκτιβ; Ούτε οι ερευνητές του Εγκληματολογικού;» Προφανώς η αστυνομία του Περθ ακολουθούσε άλλες μεθόδους.

«Μίλησα με τον δικό μας επιθεωρητή και είπε ότι καλύτερα να δούμε πρώτα τι έχετε να πείτε εσείς. Έτσι κι αλλιώς, δεν βιαζόμαστε. Δεν είναι ότι πρέπει να κυνηγήσουμε κανέναν».

«Παρ' όλ' αυτά, ίσως θα ήταν καλή ιδέα να φέρετε το Εγκληματολογικό. Σε όποιον κι αν καταλήξει η υπόθεση, μια ολοκληρωμένη συλλογή στοιχείων είναι απαραίτητη». Η Κάρεν δεν είχε μιλήσει απότομα, ο Πόλοκ όμως ψυχανεμίστηκε τη δυσαρέσκειά της.

«Άρα θέλετε να γίνει πρώτα αυτό; Πριν καν ρίξετε μια ματιά;»

«Τηλεφωνήστε τους. Όσο περιμένουμε να έρθουν, ο ντε-τέκτιβ Μιούρεϊ κι εγώ θα βάλουμε στολές και θα κάνουμε μια πρώτη εκτίμηση της σκηνής. Και μετά θέλουμε να μιλήσουμε στη γυναίκα που έκανε την ανακάλυψη. Στο Τμήμα είναι;»

Ο Πόλοκ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Την αφήσαμε να γυρίσει σπίτι της. Καταλαβαίνετε τώρα – ήταν πολύ ταραγμένη. Σκέφτηκα ότι θα ήταν καλύτερα στο δικό της σπίτι παρά να βρίσκεται εδώ ή να την αφήσουμε να περιμένει με τις ώρες κλεισμένη σε ένα ανακριτικό γραφείο».

Δεν ήταν αυτό που θα είχε κάνει η Κάρεν, είχε πάρει όμως το μήνυμα, το οποίο έλεγε ότι από άποψη μεθοδολογίας το Τμήμα της Μπάρακ Στριτ σίγουρα δεν συμβάδιζε με τη Μονάδα Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων. Ευχήθηκε μόνο να ακολουθούσαν πιο πιστά το πρωτόκολλο στις άλλες υποθέσεις. «Ποιο είναι το όνομα της ιδιοκτήτριας του σπιτιού;»

«Σούζαν Λιτς. Είναι η γυναίκα που σκοτώθηκε στο τροχαίο. Την ανακάλυψη την έκανε η αδελφή της η Στέλα. Επίσης Λιτς. Λευκό μητρώο κι οι δυο τους – δεν υπάρχει τίποτα, ούτε καν κλήσεις για παράβαση ορίου ταχύτητας».

Δέκα λεπτά αργότερα, ντυμένοι με τριζάτες, ολόσωμες φόρμες προστασίας Tyvek και με πλαστικά ποδονάρια, η Κάρεν και ο Τζέισον πέρασαν το κατώφλι του σπιτιού, διέσχισαν

τον στρωμένο με μια ουδέτερη μοκέτα διάδρομο και μπήκαν σε μια καθαρή και συγυρισμένη κουζίνα. Το μάτι της Κάρεν έπιασε τη συλλογή των μπαχαρικών και των λαδιών δίπλα στη μαγειρική εστία, το πήλινο βάζο με τα εργαλεία κουζίνας και την παράταξη των βιβλίων μαγειρικής με τις γυρισμένες άκρες και τις τσακισμένες ράχες. Ότι εδώ μέσα κάποιος είχε μαγειρέψει, και μάλιστα πολύ, αυτό ήταν εμφανές. Στον πέρα τοίχο, μια βαριά πόρτα άνοιγε σε ένα γκαράζ δύο θέσεων. Το βλέμμα τους τράβηξε αμέσως το μισοξεσκεπασμένο VW αυτοκινούμενο τροχόσπιτο, ένα κλασικό μοντέλο, η Κάρεν όμως πίεσε τον εαυτό της να ρίξει πρώτα μια ματιά στον υπόλοιπο χώρο. Οι αρχικές εντυπώσεις συχνά αποτελούσαν την πιο αξιόπιστη ένδειξη σε καταστάσεις όπου τα πράγματα είχαν στραβώσει ανεπανόρθωτα.

Μια βάση δύο ποδηλάτων ήταν βιδωμένη στον έναν τοίχο, αν και φιλοξενούσε μόνο ένα, ένα ανθεκτικό ορειβατικό με χοντρά λάστιχα και υποδοχή για ηλεκτρικό μοτέρ. Στο πάτωμα κάτω, το μοτέρ ήταν συνδεδεμένο με έναν φορτιστή. Δίπλα στη βάση των ποδηλάτων υπήρχε ένας πάγκος με διάφορα εργαλεία, απαραίτητα, υπέθεσε η Κάρεν, για να φροντίζεις ο ίδιος το ποδήλατό σου αντί να το κουβαλās στο τοπικό ποδηλατάδικο κάθε φορά που έτριζαν τα φρένα.

«Ξέρεις καθόλου από δίτροχα, Τζέισον;» ρώτησε χωρίς πολλές ελπίδες.

«Μόνο από μηχανικά, αφεντικό».

Στον απέναντι τοίχο υπήρχε ένας πάγκος εργασίας με μια ποικιλία εργαλείων για τη βασική συντήρηση του σπιτιού και για χαμηλής δυσκολίας ιδιοκατασκευές – κατσαβίδια, γαλλικά κλειδιά, δύο σφυριά κι ένα σιδεροπρίονο. Τακτικά

στοιβαγμένα δίπλα τους ήταν έξι δοχεία με χρώματα τοίχου, εμφανώς χρησιμοποιημένα. Απ' ό,τι φαινόταν, η Σούζαν Λιτς ήταν μια πολύ οργανωτική γυναίκα. Στον χώρο της δεν υπήρχε κανένα σημάδι της χαοτικής συμπεριφοράς που τόσο συχνά χαρακτήριζε τις σκηνές οικιακού εγκλήματος. Αν βέβαια επρόκειτο για τέτοιο.

Η Κάρεν πήγε στο τροχόσπιτο, παρατηρώντας ότι το ένα απ' τα δύο λάστιχα που έβλεπε ήταν ξεφούσκωτο, μάλλον εδώ και πολύ καιρό, αν έκρινε απ' την κακή κατάσταση του ελαστικού. Άνοιξε την πόρτα του οδηγού προσπαθώντας να έχει ελάχιστη απτική επαφή με το όχημα. Αναμφίβολα, η Στέλα Λιτς είχε καταστρέψει τα όποια αποτυπώματα ενδεχομένως υπήρχαν, παρ' όλ' αυτά, ποτέ δεν έβλαπτε να ακολουθείς κατά γράμμα τα πρωτόκολλα της εγκληματολογικής σήμανσης. Η Κάρεν έχωσε μέσα το κεφάλι της και οσφράνθηκε. Υπήρχε μια αχνή μυρωδιά μούχλας και σήψης, όχι όμως η ανυπόφορη οσμή ενός πτώματος σε αποσύνθεση. Πρόσεξε ότι το παράθυρο του συνοδηγού ήταν κατεβασμένο πέντ' έξι εκατοστά, πράγμα που, μαζί με το πέρασμα του χρόνου, θα μπορούσε να είναι η αιτία αυτής της απουσίας. Τα κλειδιά ήταν ακόμα στη μίζα.

Κοίταξε πίσω απ' το κάθισμα του οδηγού, δεν μπόρεσε όμως να δει και πολλά απ' την κυρίως καμπίνα. «Θα πρέπει να μπω μέσα», είπε κι ετοιμάστηκε να σκαρφαλώσει στη θέση του οδηγού.

«Μπορείς να μπεις απ' την πλαϊνή πόρτα, αφεντικό», επισήμανε ο Τζέισον. «Ίσως να είναι κι αυτή ξεκλειδωτή».

Η Κάρεν έκανε πίσω. «Κανονικά θα έπρεπε να περιμένουμε τους ερευνητές του Εγκληματολογικού. Η αδελφή

όμως ήδη μόλυνε το κάλυμμα τραβώντας το». Το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Βγάλε το κινητό σου και τράβηξε φωτογραφίες γύρω γύρω απ' το τροχόσπιτο ώστε να έχουμε ένα αρχείο του πώς ήταν πάνω κάτω ο χώρος προτού επέμβει η αδελφή. Και μην ξεχάσεις τον αριθμό της πινακίδας».

«Δεν υπάρχει πινακίδα», είπε ο Τζέισον. «Μπροστά τουλάχιστον».

«Ενδιαφέρον», είπε η Κάρεν πηγαίνοντας στο πίσω μέρος του οχήματος κι ανασηκώνοντας με προσοχή τον μουσαμά. «Και πίσω επίσης. Κάποιος το είχε σκεφτεί καλά αυτό. Εντάξει, Τζέισον, ξεκίνα – βγάλε τις υπόλοιπες φωτογραφίες».

Η Κάρεν οπισθοχώρησε και περίμενε. Μετά από μπόλικα κλικ τράβηξε ανυπόμονα τον μουσαμά απ' την πλαϊνή πόρτα και δοκίμασε το χερουλί. Η πόρτα άνοιξε εύκολα γλιστρώντας πάνω σε καλολαδωμένες ράγες.

Στο δάπεδο του τροχόσπιτου υπήρχε ένα σύνολο εξαρθρωμένων οστών: το κρανίο με την κορόνα των αποκολλημένων σκούρων μαλλιών του κοιτούσε προς το μπροστινό μέρος του οχήματος, τα σκόρπια ταρσαία οστά και οι φάλαγγες έβλεπαν προς το πίσω. Σαν μακάβρια δημοτσιακά Coco Pops, τα κουκούλια απ' τις προνύμφες των σκουληκιών ήταν σκορπισμένα παντού γύρω απ' τον σκελετό και ανάμεσα στα οστά, απόδειξη ότι το σώμα είχε απογυμνωθεί και απ' το τελευταίο ίχνος σάρκας. Φαινόταν ότι το θύμα είχε πέσει ή τοποθετηθεί στο πλευρό. Η λέξη «θύμα» πάντως ήταν ολοφάνερα η κατάλληλη. Κατά πλάτος του πίσω μέρους του κρανίου υπήρχε το χαρακτηριστικό προιονωτό ράγισμα ενός συμπιεστικού κατάγματος. Κάποιος ή κάτι είχε χτυπήσει αυτό το κρανίο με πολύ μεγάλη δύναμη.

Η παραδοξότητα του λειψάνου υπερτονιζόταν απ' την ευταξία του υπόλοιπου χώρου. Τα πάντα εκεί μέσα ήταν βαλμένα στη θέση τους· τα βιβλία σε ένα ράφι, τα πλαστικά κουτιά με τη διάφανη ζελατίνη στο μπροστινό μέρος σε μια εσοχή, τα χρώματα και τα πινέλα ζωγραφικής μέσα σε μια θήκη, σίγουρα ειδική παραγγελία για το τροχόσπιτο. Δυο τρεις ακουαρέλες που απεικόνιζαν λίμνες και βουνά ήταν κολημένες με μπλου τακ στην πόρτα ενός ντουλαπιού. Στο ανεκπαίδευτο μάτι της Κάρεν, οι ζωγραφιές ήταν ίδιες με εκείνες των τουριστικών μαγαζιών των Χάιλαντς, αυτές που έβρισκες ανάμεσα στα τοπικά χειροτεχνήματα και τα αναμνηστικά.

Έβγαλε το κεφάλι της απ' την πόρτα και κοίταξε τον Τζέισον. «Θα χρειαστούμε οπωσδήποτε τους ερευνητές του Εγκληματολογικού. Και τη Ρίβερ».

Πίσω ξανά στο αυτοκίνητό της, κι έχοντας βγάλει τη φόρμα προστασίας, η Κάρεν έκανε το τηλεφώνημα. Ευτυχώς, η δόκτωρ Ρίβερ Γουάιλντ βρισκόταν στο πανεπιστημιακό γραφείο της στο Νταντί και όχι στο εργαστήριο ή στο αμφιθέατρο των διαλέξεων. Η Κάρεν την ενημέρωσε για την ανακάλυψη. «Θα μπορέσεις να βρεις χρόνο για ένα ταξιδάκι στο Περθ;» τη ρώτησε.

«Θα μπορέσω – τα κόκαλα δεν πρόκειται να πάνε πουθενά. Θα είμαι εκεί το πολύ σε μία ώρα».

Καθησυχασμένη ότι το λείψανο στο τροχόσπιτο θα ήταν στα καλύτερα χέρια, η Κάρεν ενημέρωσε τον Πόλοκ. «Καλύτερα να φέρετε μερικούς αστυνομικούς να φρουρήσουν τη σκηνή. Κυρίως για να κρατήσουν τους περιέργους γείτονες σε απόσταση».

«Για να μην αναφερθούμε σε αυτό το καινούριο φρούτο,

τους αναθεματισμένους πολίτες-δημοσιογράφους», γκρίνιαξε ο Πόλοκ.

«Και να δείτε μήπως οι τεχνικοί μπορέσουν να βρουν τον αριθμό κυκλοφορίας του οχήματος. Κάποιος έβγαλε τις πινακίδες, ίσως όμως να μην ήξερε πώς να σβήσει τον αριθμό πλαισίου. Ακόμα κι αν προσπάθησε, το εργαστήριο έχει τρόπους να τον αποκαλύψει. Μόλις τελειώσουν οι ερευνητές του Εγκληματολογικού, η δόκτωρ Γουάιλντ θα θελήσει να μεταφερθεί το λείψανο στο νεκροτομείο της στο Νταντί», συνέχισε η Κάρεν. «Θα συνεννοηθεί η ίδια με τους αστυνομικούς σας για τη μεταφορά. Εμείς φεύγουμε τώρα, πάμε να μιλήσουμε στην αδελφή. Ευχαριστώ που μας ειδοποιήσετε από τόσο νωρίς. Είναι ο καλύτερος τρόπος για να μη χαθούν στοιχεία με την παράδοση της υπόθεσης στην αρμόδια μονάδα».

«Ε, εντάξει, δεν μας τυχαίνουν συχνά υποθέσεις που ανήκουν ολοφάνερα στην κατηγορία των ανεξιχνίαστων. Πείτε μου αν χρειαστείτε κάτι ακόμη από εμάς».

«Περίεργη αυτή η ιστορία», είπε ο Τζέισον στη διαδρομή για το σπίτι της Στέλα Λιτς. «Γιατί να κρατάς ένα πτώμα στο γκαράζ σου;»

«Η Ρίβερ πάντα λέει ότι ο φόνος είναι το εύκολο κομμάτι. Το δύσκολο είναι να ξεφορτωθείς το πτώμα. Και φαίνεται ότι η Σούζαν δεν κατάφερε να βρει τρόπο να το ξεφορτωθεί».

«Αυτό το πάνω, αφεντικό. Αλλά πλέον πρόκειται απλώς για κόκαλα. Δεν μπορούσε να τα σπάσει με ένα σφυρί, να τα βάλει σε σακούλες και να τα πηγαίνει λίγα λίγα να τα πετάει στη θάλασσα;»

«Ναι, υποθέτω ότι αυτό θα άξιζε να το προσπαθήσει. Θα

πρέπει όμως να είσαι πολύ ψυχρός για να κάνεις κάτι τέτοιο, ειδικά αν αυτός που σκοτώσες ήταν δικός σου άνθρωπος. Ακόμα και οι γκάνγκστερ επιστρατεύουν άλλους γι' αυτή τη βρόμικη δουλειά. Τους “καθαριστές” – έτσι τους λένε».

«Αστειεύεσαι, ε;»

Η Κάρεν κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Μακάρι να αστειευόμουν, Τζέισον. Προφανώς θεωρείται δουλειά που θέλει επιδεξιότητα. Υπήρχε μια υπόθεση πριν από μερικά χρόνια, κάτω, στην Αγγλία, στην οποία κομμάτια ενός πτώματος εμφανίζονταν κάθε τόσο σε διαφορετικά σημεία της υπαίθρου. Αν θυμάμαι καλά, στο τέλος τα μέλη του σώματος που ανακαλύφθηκαν ήταν θαμμένα σε πέντε ή έξι διαφορετικές περιφερειακές αστυνομικές διευθύνσεις. Εντέλει κατάφεραν να βρουν τον υπαίτιο, στη δίκη του όμως δεν ακούστηκε ολοκληρωμένη ιστορία. Προφανώς οι μαφιόζοι που ευθύνονταν για τον θάνατό του τα είχαν τσουγκρίσει με τον μόνιμο καθαριστή τους, μάλλον για τα λεφτά. Πιθανόν είχαν θεωρήσει ότι τους χρέωνε πολλά κι έτσι κάποιος απ' τους ανεγκέφαλους της συμμορίας θα σκέφτηκε “Σιγά τη δουλειά – πόσο δύσκολη μπορεί να είναι;” και την ανέλαβε μόνος του κι ανέξοδα. Αποδείχτηκε όμως ότι ήταν εντελώς ακατάλληλος. Τόσο ακατάλληλος, που έφαγε δεκατέσσερα χρόνια στη στενή».

«Δεν το πιστεύω! Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;»

«Τα ξέρω γιατί ήταν μία απ' τις υποθέσεις της Ρίβερ. Μετά την καταδικαστική απόφαση, όταν η Ομάδα Σοβαρών Εγκλημάτων πήγε σε μια παμπ για να γιορτάσει, ένας απ' την παρέα της είπε τα παραλειπόμενα».

Ο Τζέισον κούνησε εμβρόντητος το κεφάλι του. «Πώς πιάνεις μια τέτοια δουλειά;»

«Σίγουρα πάντως όχι σε Ημέρες Καριέρας», είπε στεγνά η Κάρεν. «Υποθέτω πως η Σούζαν Λιτς ανακάλυψε ότι το να ξεφορτωθείς ένα πτώμα στο αυτοκινούμενο τροχόσπιτό σου τελικά δεν είναι και τόσο εύκολο».